

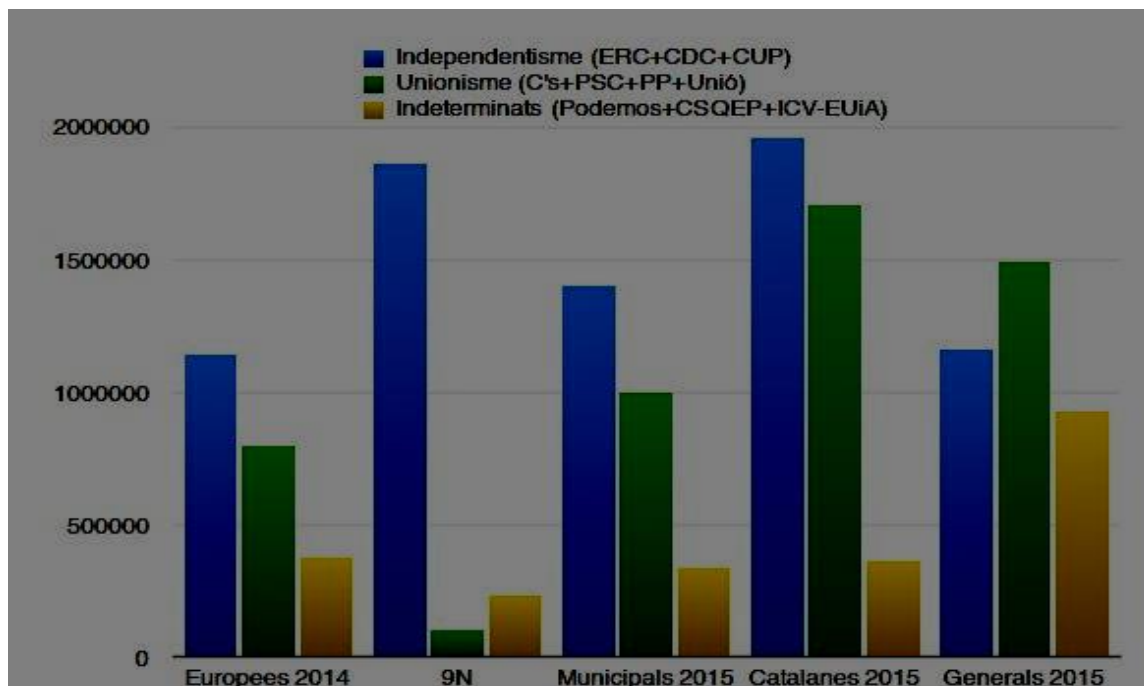
unes eleccions constituents i un referèndum sobre la independència.

James Carville a les eleccions americanes de 1992

Aquest darrer punt, el referèndum, és l'element central per consolidar un procés d'independència democràtic que atorgui la legitimitat necessària perquè el procés sigui irreversible. Si no fos així i Catalunya assolís la independència únicament per una declaració del Parlament, el nou Estat naixeria coix, amb poca legitimitat internacional (altament necessària), i obriria la porta perquè davant d'una eventual majoria unionista al Parlament, ja independent, és produís una annexió a l'Estat espanyol mitjançant una declaració de la mateixa institució.

Després del desgast generat entre les files independentistes durant les negociacions per a la formació del govern, la gran preocupació del nou executiu hauria de ser guanyar aquest referèndum inevitable. Les eleccions plebiscitàries del passat 27S havien de mostrar que l'opció independentista era majoritària per el poble català, però el resultat ja el coneixem tots. Una important victòria al Parlament però insuficient per assolir la majoria absoluta de vots. Una altra lliçó de les passades eleccions és que en un context de fractura nacional, en què el debat independentista és l'eix de la campanya (tal com succeiria en un referèndum), la participació es dispara fins el 80%. Conseqüentment, l'independentisme necessitaria mobilitzar uns 2,3 milions de vots per assegurar-se una victòria còmoda.

Anàlisi electoral de les dues grans sensibilitats polítiques actuals a Catalunya. Font: Albert Segarra

L'independentisme manté un creixement força constant des de fa quatre anys, però és suficient el que ha aconseguit fins ara? Sent sincers, no. Les dues vegades en què l'independentisme ha assolit més vots (la consulta del 9N i les eleccions del 27S), no ha aconseguit superar els dos milions de d'aval. La batalla, però, no està perduda i és necessari tornar a treballar el relat de la independència com a oportunitat per millorar les condicions de vida dels catalans i catalanes i com a mitjà de transformació social lluny dels obstacle de l'Estat espanyol.

L'escenari que van dibuixar les eleccions del 20D a l'Estat no augura res de bo per a Catalunya. L'Estat no contempla en cap cas la celebració d'un referèndum, però això no significa que no sigui l'element indispensable de qualsevol procés secessionista. El referèndum és farà en el marc de la legalitat espanyol o el de la catalana, però s'haurà de fer, i, quan es celebri, l'independentisme ha d'estar preparat per guanyar. Però, sobretot, ha d'estar preparat per abraçar aquelles forces polítiques que defensen el dret a decidir quan la carta del referèndum pactat s'esvaeixi.

De la mateixa manera que Carville va saber copsar el 1992 que l'economia era l'element de major preocupació de l'electorat nord-americà, els estrategues de les forces independentistes i de les organitzacions civils haurien de determinar l'estratègia per convèncer els 300.000 ciutadans necessaris per superar l'escull del referèndum.

Imatge de portada: Núvol de paraules del discurs d'investidura del President Puigdemont. **Font:** Elaboració pròpia d'Albert Sagarra.

ALBERT SAGARRA

Polítòleg, apassionat de la comunicació, l'anàlisi política, l'estratègia i les campanyes electorals. Llicenciat per l'Autònoma i màster en Màrqueting i comunicació política de l'ICPS. Entenc la política com un mecanisme de transformació social, i els polítics l'haurien de dignificar. Apassionat del territori i de la cultura popular. Faig de consultor de comunicació i estratègia a ElectionLab.